

kuzey yıldızı

bedeli: 1 YTL

sayı: 13

temmuz/ağustos 2006

ISSN 1303-3476

içindekiler

- 02 çkırık sızısı – aziz kemâl hızıroğlu
03 hediye – derya önder
04 ikincil ruhla pis–duvar buluşmaları – özge dir
05 metroloji – zafer yalçınpınar
06 temizlikçi kadınlar için – cengiz kılçer
08 çeviri şiir: louis macneice – ersin engin
09 maktûl – sefa fersal
10 orta kat – ulaş oral
12 adın kuma yazılır – metin fındıkçı
13 ipler – kerem ışık
16 söz cinayet gibi çekiciydi – öztürk uğraş
18 giz’li anlatı – umut karaoğlu
19 uçan ayna – salihaydemir
20 elifli sadı – arzu çur
21 yalnızım söylemeye dilim varmıyor gözlerimden akan yaş konuştum sayılsın! – halim şafak
22 evden uzakta veya kayıp – hakkı engin gidener
23 oyun II – eylül hicran polat
24 makas – burçin özdeş
    kırık düş – hakan sürsal
25 geç yol – şakir özudoğru
26 fusion ya da bi’ teklik sen kimsin? – duygu güles
27 ay çiçek – idil berf
28 yüreğimin yıldızı – volkan hacioğlu
29 kara mih kilit alesta – zafer yalçınpınar
30 asude – oylun pirolli
31 ça commence avec toi – gökçe polatoğlu
32 küçük defterler – salih aydemir

önkapak fotoğrafı: bengi gizem turna <anrutmezigneb@gmail.com>

yazarlar

---

arzu çur <arzur@kuzeyildizi.com>
aziz kemâl hızıroğlu <azizkemalhiziroglu@hotmail.com>
burçin özdeş <sachalili@gmail.com>
cengiz kılçer <cengizkilcer@gmail.com>
derya önder <deryaonder@otekisiz.com>
duygu güles <duygu.gules@gmail.com>
ersin engin <rsnngn@yahoo.com>
eylül hicran polat <eylulhicran@hotmail.com>
gökçe polatoğlu <prens@kuzeyildizi.com>
hakan sürel <hsursal@sursal.com>
hakkı engin gidener
halim şafak <bireylikler@gmail.com>
idil berf <idilberf@yahoo.com>
kerem ışık <kerem.isik@gmail.com>
metin fındıkçı
oylun pirolli <kedidir@hotmail.com>
özge dir
özgür macit <macit@kuzeyildizi.com>
öztük uğraş
salih aydemir <salihaydemir@otekisiz.com>
sefa fersal
şakir özudoğru <sharcho@gmail.com>
ulaş oral <ulasoral@gmail.com>
umut karaoğlu <umutykaraoglu@yahoo.com>
volkan hacioğlu <volkan_hacioglu@yahoo.com>
zafer yalçınpınar <zaferyal@kuzeyildizi.com>

'Şimdi-burada' — işin aslı, hiçbirzaman böyle değildir; 'şimdi'de de, 'bura'da da —sanki, bir 'dünya'nın saptanabilir belirgin 'nokta'sında— değildir yaşam : çoktan geride kalmış, amı olarak durağanlaşmış; hem de, çoktan öteye geçmiş, ulaşılacak istenen ereklerle doğru yürüyüp ilerlemiştir. Garip bir biçimde, ancak geldiği yer ile çıkacağı yol iyice belirsizleşince bilinçlendirir kişi 'şimdi-burada'sını : *artık* orada olmayacağı belirginleştiğinde, 'ora'sı da belirginleşmiştir. Örneğin, epey bir süre içinde bulunduğu, önemli —şiddetli, sevinçli, ağırlı— şeyler yaşadığı bir uzama, birgün, bakıp, "Burası öldü artık...", dediğinde...

(Burada (!), "dünya" kavramına başvurunca, bir açıklama vermemiz gerekli hâle geliyor:-

Dünya, bir 'çevre', bir 'yer' (*topos*) ile onun içinde 'yaşayan' insanların yapıp-ettiklerinin ve ilişkilerinin toplamından (*ethos*) oluşmaz — bir insanın, bütün bunları da içeren bir yönelmeyle, yaşadıklarıyla ilgili düşüncelerini (anıları, gözlemleri, algıları...) kendi çevresinde toplamaya, oluşur: ister 'gerçek' anlamda, bütün bunları (o *topos* ile o *ethos*; 'bulunulan yer' ile 'yaşanılan yer'i) edimleriyle, eylemleriyle kurduğunda; ister de 'tinsel' anlamda, düşüncesinde 'kurduğu'nda...

Dünya, her bakımdan, ancak kurulmakla varolur : ona yönelmiş, onu kurmağa çalışan bir çaba yoksa, dünya da yoktur, olamaz.

Çünkü dünya, 'gerçek' ('somut', 'olgusal', 'maddi', vb.) denilen niteliğine ulaşmak için de, önce 'tinsel' —düşünel— olarak kurulmak zorundadır : kur/ul/mak...

'Dünya', kendi kendine oluşan (bit/en : *physis*) 'doğa'ya karşılık, insanın oluşturduğu —tasarım yaparak kurduğu, bağlantılar kurarak yaptığı, ilişkiler kurarak varettiliği— bütünsel, bu, bir *bütünleş-tirime* ediminin ürünüdür; çünkü o oluşturulmuş 'gerçeklik' olarak bütünlenecek tek bir tamlıkla birlikleşmesi de, gene, bir tasarımlanmayı ve kurgulanmayı gerektirir.

Dünya, tek bir bakışla tek bir bütün olarak kurulabiliyorsa, vardır, olur — 'gerçek' olarak da, 'düşünel' olarak da...)

***

'Şimdi' kavramında odaklaşıyor demek aslında, *hic-nunc* nitelemesi : "şimdi" diyebilen kişi zaten bir 'yer'dedir — oysa tersi doğru değil : kişi gerçi, zaten, hep 'bir yerde'dir; ama ancak kendi bilincine ulaştığı anlarda, "Buradayım" içeriğini kurar; ancak da o *zaman* ('şimdi'), o 'yer'de bulunmasının anlamını örten perde kalkar.

Böylece de, gene garip bir biçimde, 'burada'(sı)nın bilincine ancak zaman içinde; çok sonra ulaşabilir kişi — 'ora'dan çoktan uzaklaştıktan sonra...

Burada —yani, *burada*—, önemli olan anlardır — kişinin anımsayabildikleri : oysa, onları 'orada' — o, artık bulunmadığı 'bura(lar)'da— yaşarken, yanılıyordur belki — belki, o zamanki 'burada'sında bulunan öteki kişiler (işte, şimdi —artık, onlar, 'orada' değil-lerken), "öyle değildi ki", diyebilirlerdi.

Oruç Aruoba, benlik, Metis Yayınları, Mayıs 2005, s. 27-30

I

zamansal kurguda başlanabilir mor bir çikolata ellerinizden eksilmiş. ki bazen geceye kadar ölçülür mesafe. sonrası da kişilerde eskitilir.

'Bıktım karamsarlıktan.' — Bunu söylerken bile karamsarım oysa. Olmayan hikâyeleri yazmaya çalışmadan belki de, hayatımın her köşesini sigortaladığımdan bu kısır kalem.

Başka hayatların hırsızımı: kendi hikâyesizliğime inat, açlıktan kıvrınmama aldırmdan kafatasımın içinde denizsiz fırtınalar koparan — yaşanan, ya da, sadece — o hayatlar.

— Bu masayı daha önce silmiştiniz.

— Sanmıyorum beyefendi, en az bir saattir bu tarafa gelmemiştim. Restoranın karanlık köşesindeki o masada saatlerce rahatsız edilmeden oturabileceğimi zannetmiştim: Rahatsız edilmek güneş kadar beklenmedikti.

— Sen beni resmen kovuyorsun!

— Yanlış anladınız beyefendi.

— Anladım ben anlayacağımı, kes!

Sinirle kalktım ve kapıyı arkamdan çarparak çıktım. Az sonra restoranın sahibi kocaman göbeğiyle dünyanın en çirkin pengueni gibi yaklaşp çocuğu azarlayacaktı: Bu, düşüncelerimi bölmenin cezasıdır.

II

Üşüyorum. Evimin içindeki bütün soğuğu toplayıp bir sokak lambasının dibine koyuyorum, çöpçüler alıp götürürler diye. Bütün belediyelerin tembelliği üzerinde ve grev yapanlar yine sokak çocukları. Üstelik tanrının lokavt ilan etmesi gecikmiyor pek çoğu için.

İstanbul'a kan yağıyor, bembeyaz. Bağdat'ın gecelerinin aydınlandığı gibi değil, Dicle'nin utancıtan kızardığı gibi değil, bir sokak çocuğunun donmuş ellerinin renginde yağıyor:

Üşüyorum, beni üşüten kuzeye bakan ve sert rüzgârlara kafasını eğip şapkasından medet uman bir seyyah gibi davranmaya çalışan çatlak pencereden sızan soğuk değil. Beni üşüten içeriğinin sıcaklığı,

ğı, yanı başımdaki kalorifer, onun dokununca elimi yaksa da bakınca, koklayınca ya da düşününce ürperten soğuk, mavi, metalik dokunuşu.

Kendimi evden dışarı atıyorum. Bıraktığım soğuklar hâlâ sokak lambasının altında. Belediyeyi arasam, ben kimim ki beni dinlesinler: kelimelerle oyun oynamayı seven fazla gelişmiş bir çocuk. Aklımda misket oynarım hergün, develeme dönderirim. Kırk türlü oyun vardır işe yarayan yaramayan her türlü eşyada benim için. Koleksiyonlarım vardır: en başta misketler, sonra gazoz kapağı. Bir de yağmur biriktirim gözlerimde, çekmecemde mendil.

Sokaklara vuruyorum. Gecenin bir vakti. Sarhoş değilim, bağıryorum. Kar İstanbul'a yalnız geceleri lapa lapa yağıyor. Keyfine varıyorum. Sabah olduğunu okunan ezanla değil turuncu rengiyle ayaklarına un sürüp kuzuları kandırmaya çalışan ve her türlü masal kahramanından daha gürültülü olan belediye otobüsüyle anlıyorum. Ara sokaklardan çıkıyorum, bir cadde, bütün rüzgârlardan daha sert vuruyor suratıma.

Yapacak bir şey yok: Eve dönüyorum.

III

bir ada'yı hecelerken uyandım. gitmesine izin verdim her bir dalganın her bir köpüğüne. ve şimdi gülümsemenden yükselirken dolunay, her çocuk bir masalı emekli ediyor gecedem. cam gözler ışıktan yorulmuş uykuyu ebeliyor. ikimiz de saklanıyoruz. korkumuz kardeş yapıyor kitap sayfalarındaki tekleri ve çiftleri. karanlıkta okunmuyor aramızdakiler.

Ne diyordum? 'Bıktım karamsarlıktan.' Ritme alkış tutan insanların arasında yürüyorum. Sınırlı görünmem lazım. Topluluk hiçbir falsosu olmayan mükemmel bir orkestra gibi: akortları bozulanları çok çabuk saf dışı ediyorlar. Adımları ritme uyduruyorum. Dışlanmaya katlanamam — hikâyesizliğin nedeni mi, sonucu mu? Yağış yok. Kar duvar diplerinde buz gibi uyuyor.

Telefonum edepsizce çalıyor:

— Yazdın mı?

— Yazıyorum.

İyi de niye ben yazıyorum?

kuzey yıldızı edebiyat dergisi — **issn:** 1303-3476 **yıl:** beş **sayı:** on üç — temmuz / ağustos 2005 **ederi:** bir yıl / bir milyon tl **sahibi ve sorumlu yazı işleri müdürü:** vedat kamer **yayma hazırlayanlar:** gökçe polatoğlu [prens@kuzeyyildizi.com], özgür macit [macit@kuzeyyildizi.com], vedat kamer [vedat@kuzeyyildizi.com], zafer yalçınpınar [zaferyal@kuzeyyildizi.com] **düzeltili:** akın demirci [akin@kuzeyyildizi.com] **yönetim yeri:** hüseyinağa mah. yeşilçam sok. no: 36 kat: 1 beyoğlu / istanbul **baskı:** can matbaacılık [0212 6131077] **dağıtım:** pentimento [0212 2933959] **posta çeki hesabı:** 1052829 **mektup:** pk 200 34711 kadıköy / istanbul **e-posta:** kuzeyyildizi@kuzeyyildizi.com **www:** kuzeyyildizi.com — dergiye gönderilen yazılar iade edilmez — yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlarına aittir — iki ayda bir yayımlanır —

çıkırık sızısı

insan çıkışlı yolculuktur yalnızlık
uzaklığı pusatlanır odalar
eski koltuk ceviz masada mola
gitmelere yanaşmıyorsa öfke
kalıver gitsin

göç kırılınca turna kanadında
kırım rastlantıya yakın tutar kendini
koca kış küçücük kar tanesi
usun cehennemse yüreğe
yanıver gitsin

dokunmalarda sakınca taşır söz
yorgun öğrencidir sınava girer aşk
her sözcükte bir fazla alınganlık
mektupta ses değiştirirse mevsimler
geçiver gitsin

bir yüzün aynısı hiç olmamıştır
eski keder peşindedir yeni imla
kendini kendine saklayan yoksul ten
uçurum toplarsa sevda yerine
düşüver gitsin

yıldızlar koşuşurken yorulur akşamlar
erken sönen ev uykuya müebbetir
nâra düşkün duygu fanus içinde
masaldan masala zor geçiyorsa
kırıver gitsin

su hırsızlığı kuyular içindir
düşle gerçek arası çıkırık sızısı
kendini tanımlayabilen her ayrılık
yeni bir şiirse külfet postunda
salıver gitsin

güneş kaçışlı son duraktır yalnızlık
uzaklığa soyunur küçük odalar
eski koltuk ceviz masaya kuşmar
ölüm akçayelse kavuşma faslında
esiver gitsin

hediye

öyle işte
koşmak var aklımda uzun uzaklara
bir kelimeyi binlere bölmek

içimde uyuyakalmış bir kadın
kimse uyandırmasa

artık şiiri çağırmiyorum başım sıkışınca
sorular da yok kafamı karıştıracak

ne uzun boylu laleler, ne nergis
ne yemişi dalların ağırlaştırın
neye yarar gidenin ardından
getir demek ey hayat yüzlü kadın
getir gümüşe evrilen geleceği

bir bir solar günler
bir orman ağaç ağaç ölür
sen hangi ağacımdın benim
toprağınla yittin giderken

her yarım esirgenmiş bir günahı tanımlarken bu akşam
ayazlarını da al, sırmalarını da dökülen yüzün

bende toy bir atın ilk düşüş ağrısı
ilki onca şeyin kilitli kalsın

söylesem
açılırdı ya kapısı susmaların
sustum
söylemek sana kaldı

derya önder

ikincil ruhla pis-duvar buluşmaları

on iki sandalyeli bir masayla, masanın gençliğinden konuşuyorduk.
on bir sandalye ve iki intihar büyütmüş balkon pür dikkat beni dinliyorlardı.

zamanın mücadelesi armağan etmişti bizi, birbirimize.
pireli bir devletin kanatlarının arasındaki karıncalardık.
ne söylesek ayıptı biraz söylemesi.

dahası an, tıbben ölüydü.
atık kamyonlarında mühürlü bir yürek
şehir çöplüğünde martı ziyafetinden önce
bir film setine emanet edilirdi belki,
korkuturdu yine bizi.

senin dünyanda vapur kalkınca
balıklar çamaşır yıkardı
içindeki hileli sayaçların aritmetiği
sıfırdan sıkılmıyordu bir türlü

tırabzanlardan aşağıya
ayaklarını sallandırıp
annesine hınzır hınzır gülen o çocuk
uçurumlara gözlerini gıdıklatacak yaşa çoktan geldi.
ama ikimiz de biliyorduk
elleri harita kadar acılı her annenin son görevi
çocuğunu öleceği yaşa büyötmektir.

sağır ve dilsizler ülkesinde
kulaktan kulağa oynarken özgürlük düşün,
sigaranla aynıydı aşkının geleceği
duman hali.

şimdi biz,
yatırılmamış bir şans kuponu
pişmanlık olur en iyi ihtimalimiz.

oysa
mendil satar yine de bakardım bu kente
olsaydın içinde.

ist(a)kozyatağı

özge dir

Metroloji¹

Zafer Yalçınpınar

Tuvalin sol üst köşesinden sayfanın ortalarına doğru, yumuşak kıvrımlı ve incelikli siyah bir çizgi uzuyor. Kes. Şimdi, sağ üst köşeye doğru, bu sefer aşağıdan yukarı, daha temkinli, ancak kıvrımları daha sert, uzuyor, köşeye ulaşmadan. Kes. Fırçayı değiştiriyor. Daha kalın uçlu bir fırça alıyor eline. Siyaha çok yakın bir bordo. Sayfanın ortasına doğru kararlı ve sert bir geri dönüş, sıkılğan, ortanın biraz daha aşağısında. Kes. Bekliyor. Vazgeçti. Kısa ama yumuşak dönüşlerle sayfanın ortasını işliyor. Soldan sağa doğru bir figüre dönüştürmeye çalışıyor her şeyi, çizgilerle birleştiriyor, kıvrak ama akıllıca bir uzanış, diyelim ki bir sosyalleşme belirtisi. Şimdi ekliyor, sağdan sola doğru bir işlek daha, "tuşe"; sıra ayaklarda, evet, ayaklar, kaymalı, hayat kaygan... Diyelim ki dans ediyor. Öyle olsun. Kes. Köşelerden figürün ağırlık noktasına doğru uzanan çizgiler, gene siyah, biraz daha hoyrat ama coşkulu kıvrımlar, daha ince bir fırçayla. Şimdi tek tük dokunuşlar, bir "son görev"... Sakinleşiyor. Müzik setini açıyor, Latince bir şeyler, bir de müzik eşliğinde süzüyor tabloyu. Karar veriyor.

Bitiriyor.

Sonra, Kadıköy barlar sokağındaki bir cafe-bar'ın sahibiyle anlaşılıyor. Buna benzer dört tablosu daha var. Barın sahibi tabloları bir ay süreyle sergileyebileceğini, bar müşterilerinden tablolarla ilgilenenlere de satış fiyatlarını aktarabileceğini söyledi. Bu iş için de satış fiyatının üzerinden yüzde elli gibi bir komisyon alacağını da vurgulamayı unutmadı. Ressam teklifi kabul ediyor; mesele parayla ilgili değil, yaşamındaki diğer her şeyde olduğu gibi sadece "görmek" istiyor. Tablolarının duvardaki duruşlarını, gelenin gidenin, içenin, konuşanın, insanların tabloya bakışını görmek, bunu deneylemek istiyor. Para, barın sahibiyle anlaşabilmek için gereken bir "dil" ya da "araç" sadece. Asıl istediği, görmek... Tabloları ile bara gelen insanlar arasındaki bakışmayı görmek istiyor. Bir tatmin olarak değil, bir deney olarak, bir şeyleri ölçüp biçecek...

Koca bir ay geçiyor. Ressam tabloları geri alarak bardan çıkıyor.

Hiçbiri satılmadı. Ancak, bir ay boyunca asma katta oturup, bara gelen müşterilerin tablolarına yönelttiği kaçamak bakışları seyretti; insanların anlamlandırma çabasını, kısa bir süreliğine anlam arayışlar içinde kaybolmuş surat ifadelerini, sonra da vazgeçip, kabullenip, suratlarının o eski, sığ ve bilindik ifadelerine geri çekilişini izledi. Şimdi, atölyesine dönüp çalışacak, bu sefer soyut resimlere bakan insanların olduğu bir bar salonunun tablosunu yapacak. Yıllar sonra paha biçilemeyecek derecede önem kazanan ve ülkenin en önemli müzesindeki en önemli yeri alan şu ünlü tabloyu yapmak için atölyesine yavaş adımlarla geri dönüyor. Sinsice...

5 Aralık 2005

¹ Ölçümbilim

TEMİZLİKÇİ KADINLAR İÇİN İLMÜHABER

şimdi boyuna bir cenaze vardır benim sağ omzumda
Fatma –bana cennetten bir gül– temizliğe gittiği evin camlarını silerken
düşüp karıştığından beri eksik uçuşuna turnaların
ben Tebernuş şimdi boyuna bir cenaze vardır benim sağ omzumda
kül kadar ince ve yersizim şurada ve burada

şimdi boyuna bir cenaze vardır benim sağ omzumda
baksanız uzaktan sağ omzum düşüktür

ben Tebernuş kime sorayım şimdi Fırat suyu Kerbela'ya aksa ne olur? Yani ne olur?
zahir ile mezar arasında gözyaşlarım gözlerime mil olur

bana cennetten bir güldür Fatma, düşüp karıştığından beri
göğü eksik uçuşuna bir turnanın
kendimi tutamadığımdan bahsederlerdi
ama ne zaman bak Tebernuş bu bir bardak sudur
deselerdi serinlerdim
dua kılardım saatlere ve geyiklere

sonra düşünürdüm
neden terk edilmiş evlerin önce camları dökülür sonra balkonları uzar
kalır
ben Tebernuş unuttum uzun uzun gitgide ölür gibi bir şeyleri
herkes biraz yitirdiği bir şeydir ama değil mi?
yorgun ve bungunum işte ölüm yezit gibi susuzlukta ömrüme çölünden inmiştir
zahir ile mezar arasında aynaları ters çevirmiştir

ben Tebernuş her şeyin bir şeylere bölündüğü
her şeyin yine kendiyile bölündüğü
Fatma bana cennetten bir güldür
düşüp karıştığından beri turnaların eksik uçuşuna
kara bir acının coğrafyasından koşarak gittiğim yazılıdır
geç meyhane baskılarında
daha haritası çıkarılmamış uçurumlara

ne kadar değersizim şimdi atılacak bir şeyim eski
mühürler, ıslak mendiller, sigara izmaritleri, saat artık on ikiyi geçtiler
düğün fotoğrafları –beni ölü bir geline vermişler– kurumuş çiçekler
atılacak bir şeyim şimdi ve kül kadar ince ve yersizim şurada ve burada

inanmazsınız ben tanrıya değil saatlere inandım
şimdi boyuna bir cenaze vardır benim sağ omzumda
baksanız uzaktan sağ omzum düşüktür
yani hiç kimselerin kullanmadığı bir cumartesi
hiç kimselerin kullanmadığı bir ikindide
Fatma bana cennetten bir güldür

şimdi ben ölüyüm
şimdi ben nedense çok ölüyüm
ölüm çok eski bir yorumdur hayatın
yoruldum cenazeleri taşımaktan
ben Tebernuş
aynamı kapadım zamir ile mezar arasında
gözlerime mil gözyaşlarım

şimdi boyuna bir cenaze vardır benim sağ omzumda

Cengiz Kılçer

Çeviri Şiir: Louis MacNeice

Ersin Engin

KAYALIKTAKİ EV

İçerde keskin kokusu gaz lambasının. Dışarıda
Göz kırpan işaret denizin ıssızlığına.
İçerde rüzgârın sesi. Dışarıda rüzgâr.
İçerde kilitli kalp ve kayıp anahtar.

Dışarıda soğuk, boşluk, siren. İçerde
Acı çeken güçlü adam fark edip kızıl kanının soğuduğunu
Gürültüsü çoğalırken kör saatin, hızla. Dışarıda
Sessiz ay, hükmettiği geveze gelgitler.

İçerde atadan kalma lanet-li-kutsama. Dışarıda
Boş çukuru cennetin, boş derinlik.
İçerde kararlı bir adam amaçsızca konuşuyor
Anlaşmadan, kendi kendine, bölünmüş bir uykuda.

HOUSE ON A CLIFF

Indoors the tang of a tiny oil lamp. Outdoors
The winking signal on the waste of sea.
Indoors the sound of the wind. Outdoors the wind.
Indoors the locked heart and the lost key.

Outdoors the chill, the void, the siren. Indoors
The strong man pained to find his red blood cools,
While the blind clock grows louder, faster. Outdoors
The silent moon, the garrulous tides she rules.

Indoors ancestral curse-cum-blessing. Outdoors
The empty bowl of heaven, the empty deep.
Indoors a purposeful man who talks at cross
Purposes, to himself, in a broken sleep.

maktûl

ne güzel ölüyorum... yani alenen işliyorum bu suçu

“mermerin göğüslerini” emiyorum
serkeş kelimeler damlıyor hayalime

ama rüzgâra bırakıyorum“an”ı

allahça bir gülümseme
şeytani hınzırlık

el de var (peçesi yırtılmış ışığın)
hüzün de

râm...

harcı dökülüyor sezgilerin
toynak tripler atıyor lûgatıma ateşin taşları
oysa ölüyorum, sadece bir“an”ım var
yetiniyor bu tutkuyla benden habersiz otlar

nü
ve
ritüel

“an” renksiz duygularıdır gözyaşlarının

safa fersal

ORTA KAT

Bir dehlizin iç açları gibi oranlıyorken sessizce içlerimi
Geç – erken biten hasatsız, hasarlı saplantılarım
çarpık kanatları gibi albatros kuşlarının
kalbim: genişleyen – daralan – hacimli – hacimsiz
“dikkat et ne olur bana...”

Tam ortasındayım tüm katların,
Binaların, caddelerin, sersafil, pis, aylak
Kokulu bir binanın orta katında...
bir adım daha atıyorum şimdi merdivenden,
“ağır ağır mı çıkmalıyım, ahmethaşimvari?”
sonra bir tane.. bir tane ve bir diğeri..
her basamakta bilmemkaç merkezkaç kuvveti
uyguluyor kütlelerin grameri
yalnızlığıma.

Orta Kat’tan ayrılamiyorum.
Bir tane daha geçiyor ayaklarımın altından,
sonra bir basamak, ve bir basamak daha,
nihayet,
“İşte, anladım” diyorum, “sonuncusu bu” diyorum..
durduruyor insanı aylak ayaklarında zaman.
Her adım attığımda bir basamak daha türeyiveriyor
Yoktan, birden, aniden, neden?

Anlamıyorum.
Çarpık bacakları gibi suçsuz jokeylerin
Kalbim: hızlanan – duran – ağlayan – ağlatan
“sakın durma!”
durduğunda sonsuza dek tek başına kalacak orta kat
yapayalnızlığımla.

Her iki tarafa yerleştirilmiş, mum alevi, kimyası parçalanmış, atomları her yanı süsleyen aplikler, siyah beyaz palyaçoların güler – ağlar yüzleri: duvarlardaki tabloların anafikirleri, bir kukla oyuncusunun garip, kişilikli, sapkın, korkutucu, ritüel çalışma odası gibi etraf, pastel, palette kolaylıkla bulunabilecek bir tür petrol yeşili duvarlar, zemin sonuna kadar ahşap döşeme, uzun alabildiğine bir koridor Orta Kat. Başı ve sonunda iki merdiven, biri yukarı çıkan, diğeri sorumsuzca aşağıdan çıkan... Aşağıya inilemeyen... Yukarı çıkılamayan iki merdiven. Koltuklarının kovuklarına saklanmış pal’yolcular, bembeyaz boyalı yüzleri, renk renk saçları, makyajları akmış, bir duvarı kaplayan büyük bir sahnenin önünde konuşlanmışlar, konuşmuyorlar, susmuyor gözleri, Orta Kat’ın orta başarı notlu kadim, dişi perileri, gözleri, avuçları ve göğüs boşluklarında derin güneş lekeleri ve çilleriyle tam yanlarında pal’yolcuların, bir şeyler anlatmaya çalışıyorlar – hiç konuşmadan – hiç susmaksızın. Ayağa kalkıyor bir pal’yolcu aniden. Başında kıpkırmızı bir peruk ve kukuleta, alıp atıyor sağ eliyle her ikisini de.. Diyor; “peri masalları geride kaldı artık..”

Çok bozuluyor kadim dişi periler, biri kalkıyor ayağa;
“Doğal değil hiçbir yeri” diyor “Palyolcuların. Yüzlerindeki makyaj göstermiyor ki duygularının ebeveynlerini. Hiç somurtmuyorlar, içlerinden mi ağlıyorlar yoksa? Eğer öyleyse içlerindeki gözyaşları akacak ve içlerinden başlayacaklar yaşlanmaya..”

Günün görüntülerini bulanıklaştırıyorum hep,
 Çocukluğuma dönüyorum her anımda, her saniye,
 Her ölçülemeyecek kadar küçük zaman dilimi,
 Gece yatmadan önce vakitlerim; tüm çocukluk arkadaşlarım,
 Üç katlı bir ahşap ev görüyorum rüyalarımda,
 Orta Kat'ındayım... Ne bir üst kata çıkabiliyorum – tavana
 Ne bir alta inebiliyorum.
 Zaman beni boğuyor, ben onu öldürüyorum...
 Yorgun yolculukları gibi albatros kuşlarının
 Kalbim: perdeyi açan – kapatan – yaratan oyunu – sonra fişini çeken
 “ağlatma beni!”

Boyumdan büyük bir ayna yattığım odanın hemen dışından doğru süzerdi her gece beni, aynadan görüntüsü yansıyan tavan arasının görüntüsüyle birlikte. Yalnızca o zahiri görüntüden görebildim çocukluğumu geçirdiğim evin tavan katını.

Eskisi kadar kolay gitmiyor elim kaleme,
 Yazacak daha dehliz şeylerim mi olmalı? daha kıvrımlı,
 Oylumlu mu durmalı sözcükler sayfanın üzerinde
 Bir meze tabağına serpiştirilmiş gibi?
 HAYIR... Büyük harfle, sonuna kadar
 Demir kanatları gibi albatros kuşlarının
 Kalbim: - boşluk -
 “sınırlama beni”
 Açıl kalbim,
     derinleş kalbim,
             genleş kalbim

daha çok,
 daha çok..

“peri masalları geride kaldı artık” diyor bir pal'yolcu daha kulağıma eğilip. “Bir zamanlar şiirler de demirdendi” diyorum ona. Bu lafı nerden öğrendiğimi soruyor, sanki gözleri tahtadan, dudakları çamurdan sanki.. “yaşlı bir kukla oynatıcısından” diyorum. Tahmin ettiğini belirtirmişçesine bakıyor bana tahta gözlerle.

Sismik eğriler dolaşüyor iç organlarımda, depremler,
 Küçük çaplı sarsıntılar, travmalar, komalar, votka şişeleri,
 Sigara paketleri üzeri yasal uyarılar: “Ölüm allahın emri, sigara olmasaydı”
 Gülümsetiyor beni usulca bu savurganlıklarım.
 Hiç bozulmuyor oysa sismik dengesi Orta Kat'ın.
 Sanki alay mı ediyor benle ne?
 Testere uçuşları gibi albatros kuşlarının
 Kalbim: Alımlı – güzel – bağışlayıcı – küfürbaz
 “Şımarma!”

Anladım kıpırdayamam burdan.
 Bir basamak kadar yakinken bir başka dehliz,
 Ne kaçabilirim ne çoğaltabilirim renklerimi bir anda
 Anladım. Birden bir serinlik vuruyor yapayalnızlığım..
 Bir pal'yolcu'nun hafif meşrep nefesi – buz gibi...
 “peri masalları geride kaldı artık!” diyor
 HAYIR!!! Diyorum, büyük harfli, üç ünlemler
 Bir “HAYIR!!! Peri Masalları hâlâ var...”

“Peri Masallarında periler artık tecavüze uğruyorlar...”

Adın Kuma Yazılır

2

Çölü gecenin serinliğine, yatağında bırakıp çıkıyoruz
 Hasır şapkanın altında sol yanımda begonvil
 At sırtında Musa vadisinden geçiyoruz
 Diğer yanımda kayalara gömülmüş kadim tarihin zamanı

Kurumuş taşın su yataklarına gezdiriyorum parmaklarımı
 Uzakta Um Kasr'ın uğultusu ve kedi figürü:

Petra

Ateş ve taşın
 Aşk oyunu.

Denizin ve güneşin adı taşta derin bir yara
 Sen kalbimde su yüzüne çıkan ben
 Tenindeki kanyondan geçerken
 Musa vadisinden Gül şehrine
 Seslenir tanrılar, durup
 Aşkların talanına bakıyorum,
 Bakıyorum her katilin bir adı olmalı, diyorum
 Begonvil saçlarından sıkıca tutunur gözlerim
 Gül şehrinde Musa vadisine
 Kat ediyorum tenini...

İşte,
 Taşların çarşısında yeniden
 Geç kaldığımız
 Fas'a İstanbul'a
 Gül şehrinde su ve rüzgâr
 Taşlara nakış işleyerek gitmiş
 Ve sen yanımda
 Terin çölde çizdiği yoldan
 Petra'yı tavaf ediyoruz
 Um Kasr'dan Rum vadisine
 Talanı ve ayrılığı yaşayarak yeniden.

Petra 5.8.2005

Metin Fındıkçı

İpler

Kerem Işık

Sabah uyanır uyanmaz Ferit'i bir ucu kendisine, diğ er ucu iş yerine bağlı olan ip çekiştirmeye başladı. Zorla yataktan kalkıp dişlerini fırçalamak üzere banyoya girdiğinde iyice güçlenmeye başlamıştı bu ipin çekimi. Elinde diş fırçası, kıyafetlerini hazırlamak üzere yatak odasına döndüğünde karısının hâlâ uyuyor olduğunu gördü. Zaten bir ucu kendisine, diğ er ucu karısına bağlı olan ipin onu henüz çekmeye başlamamış olmasından anlamalıydı bunu.

Apar topar yarı ütülü bir pantolon, dü z renk bir gömlek ve soluk renkli bir ceket çıkarıp tekrar banyoya koştu. Ağzını yakan diş macununu sesli bir şekilde tükürdükten sonra buz gibi suyu yüzüne çarparak ayıltmaya çalıştı yorgun bedenini. Henüz tam olarak ayılamadığı için bulanık gördüğü aynadaki aksine bakarken bir ucu karısına bağlı olan ip gerginleşmeye başladı yavaş yavaş.

"Günaydın."

"Günaydın" dedi Ferit aynadan karısına bakarak. "Sence çok mu yaşlandım?"

"Saçmalama Ferit Allah aşkına sabah sabah. Hadi giyin de iki lokma bir şeyler ye çıkmadan."

Kendi beline doğru kaydı gözleri. İş yerine uzanan ip iyice gerginleşmeye başlamıştı. Lavaboyu

gerektiğinden fazla sıktığını fark etti ve tutuşunu gevşetir gevşetmez iş yerine uzanan ipin çekim gücünün de etkisiyle kendini fazla zorlamadan hışımla yatak odasına daldı.

"Ferit!"

Bir yandan giyinirken bir yandan da iş yerine uzanan ipi kontrol ediyordu.

"Efendim!" diye seslendi karısına.

"Timur' u uyandır, okula geç kalacak!"

Bir anda bir başka ip daha dolandı beline, iş yerine ve karısına uzanan iplerin arasına karışarak. Kravatını sıkılaştırıp ceketini giydikten sonra henüz gevşek olan bu yeni ipi takip ederek oğlunun odasına girdi yavaşça.

"Timur." Ses yok. "Timur, hadi oğlum, geç kalıyorsun okula." Yeni beliren ipt e hafif titreşimler.

"Ya uf ya."

Bir an için gerilen ip tekrar gevşeyiverdi. İş yerine uzanan ip onu zorla odadan çıkarmadan önce son bir kez dü rtebildi yüzüstü yatan oğlunu.

"Timurrrrrr!" Ve odadan dışarı çekiliverdi.

İstem dışı bir şekilde kapıya doğru giderken karısına uzanan ip daha bir sertçe mutfağa çekiverdi onu.

“Ferit! At şunu ağzına hadi. Hala gitmeye çalışıyorsun bir şeyler yemeden.”

“Sağ ol canım. Ellerine sağlık.”

“Arabanın taksidini unutma canım. Bugün son günü biliyorsun.”

“Araba...” diye mırıldandı Ferit ve bir ip daha dolaniverdi beline, işyerine uzanan ip onu son bir zorlamayla kapı dışarı etmeden önce.

“Hayır, hayır unutmam” diye bağıriyordu kapıdan çıkarken.

Üçer beşer atlayarak iniyordu merdivenlerden işyerine uzanan ipin hızına yetişmek için. Saatine baktı.

07:48.

İp daha bir gerginleşti. Hışımla arabaya binip çalıştırdıktan sonra gaza bastı. Sabah trafiğinin karmaşasında ağır ağır ilerlerken bir yandan da düşünüyordu, düşündükçe beline yeni yeni iplerin dolanmasına aldırış etmeden:

“Araba taksidi ... Telefonla talimat veririm onun için, sonra ne vardı... Annemin dış parası!”

Yeni bir ip.

“Bugün ayın kaç acaba? Ev kirasını unutmasak.”

Bir ip daha.

Saate baktı göz ucuyla.

“08:15 olmuş bile.” İşyerine uzanan ip bir anda asılıverdi Ferit’e ve yüzünü neredeyse direksiyona yapıştırarak kadar eğilmek zorunda bıraktı onu.

“Timur kalktı mı acaba? Yine geç kalmasa bari, bu kaçınıcı? Öğretmeni arayacak beni yine!” Ucu Timur’la sonlanan ip gerisingeri koltuğa yapıştırdı sırtını.

İplerin devinimiyle bir sağa bir sola sallana sallana işyerinin kapısının önüne vardığında arabanın soluk saati 08:25’i gösteriyordu. Apar topar arabayı park ettikten sonra koşar adımlarla camlı bir kapıdan geçip asansörün önündeki ruhsuz kalabalıkla birlikte beklemeye başladı. İşyerine uzanan ip onu merdivene yönlendirmeye çalışıyor, o direndikçe daha bir gerginleşiyordu sanki. Birkaç saniye sonra asansörün kapısı ağır ağır açıldı ve kalabalık bir çalışan ordusu hücum ediverdi içeri. Etrafındakileri incelemeye başladı asansör yavaş yavaş yukarı katlara doğru tırmanırken. Kimi esniyor, kimisi de fısıltıyla yanındakine bir şeyler anlatıyordu.

“Nereden buluyorlar sabah sabah konuşacak şeyi?” diye düşündü işyerine uzanan ipin çekimiyle yanındakini ittirip dururken.

“Pardon!”

“Affedersiniz?” Şaşırmıştı Ferit. “Bana mı dediniz?”

“Tabii ki de size dedim. Üzerime çıkacaksınız. Terbiyesizliğin lüzumu yok sabah sabah!”

Bunları söyleyen yanında duran kırmızı elbiseli bayandı.

“Hop bilader! Ayıp oluyo ama. Bayan haklı!” dedi kirli sakallı bir adam.

“Evet kardeşim, bu ne böyle sabah sabah!”

Sesler yükselirken son bir gayretle kendini çekip uzaklaştı kırmızı elbiseli bayandan. Sallanmaya devam etti bir sağa bir sola.

“Ben... Şey... Pardon... İpler... İplerden dolayı şey ettimdi” diyebilirdi sadece.

“Anlamam ben ip mip! Rahat duramayacaksın binme kardeşim asansöre!” diye çıkıştı kirli sakal.

“Ne ipi ayol, çıldırılmış herhalde” diye fısıldadı Ferit’le aynı katta bir başka ofiste çalışan gözlüklü sekreter yanındakine.

“Duydum seni” diye düşündü Ferit sinirli sinirli. “Çıldırmakmış! Bu insanlar nasıl başa çıkıyor bunca iple anlamıyorum!”

Beşinci katta kısa süreli bir gong sesiyle açılan asansörden inerken ters ters Ferit’e bakıyordu kirli sakallı adam. İki kat sonra da Ferit ve diğerleri indi asansörden.

Saatine baktı. 08:29.

“Tam zamanında” diye düşündü ipin çekimine kendini bırakmış bir vaziyette ofise doğru kayarken.

Koşarcasına girdiği ofis kapısının hemen solundaki sekreterin şaşkın bakışları arasında “Günaydın!” diye bağırarak odasına kayıverdi Ferit. Odasına girmesiyle üzerinde bilgisayar ve birkaç dosya olan masasının arkasındaki koltuğa kendini bırakması bir oldu. İşyerinde sonlanan ip artık gevşek ve kısacıktı.

“Alo.” Nefes almasına fırsat vermeden çalan telefonu cevapladı soluk soluğa.

“Günaydın Ferit.”

Arayan patronuydu.

“Günaydın Hulki Bey. Nasılsınız?”

“Kötü Ferit. Kötü.”

Sevimli olmaya çalışmıştı Ferit, patronunun sevimlilik anlayışının onunkinden ne kadar farklı olduğunu bir an için unutarak.

“Hayırdır Hulki Bey.”

“Yeni bir iş aldık bildiğin gibi. İki güne yetişmesi gerek dosyaların. İhale var. Vakit yok. Gel, al, düzenle, dosyala, yerleştir...”

Ve bu şekilde en son katıldığı ‘Mükemmel Yöneticilik: Hızlı Konuşma ve Etkili Kavrama I’ adlı eğitimden aldıklarını üzerinde çok iyi bir şekilde uygulayarak monoloğuna devam etti birkaç dakika boyunca.

“Dosya... İş... Düzen... İki gün...” diye düşündükçe yeni yeni ipler belirliyordu belinde ve sımsıkı kavrayıveriyorlardı onu. Telefonu kapatır kapatmaz bu yeni iplerin ivmesiyle patronunun odasına gidip düzenlenerek dosyalanacak evrakları alması bir oldu. Odasına geri döndüğünde saati 09:01’i gösteriyordu. Bir an önce çalışmaya başlaması gerekiyordu. Ama önce...

Annesinin dişlerine kadar uzanan ip sımsıkı çekiverdi onu bilgisayar ekranına doğru.

“Ah anne, ah anne!” diye oflayıp puflyarak internette banka şubesine girip havale için talimat verdi. Dosyalara uzanan ipler onu rahat bırakmıyordu bir türlü.

“Ferit Bey buyrun, mektuplarınız...” diyerek odasına dalan sekreter Fatoş Hanım’ın şaşkın bakışları arasında sağa sola sallanmasını bir süreliğine de olsa azaltmayı başardı.

“Masanın üzerine koyuverin. Önemli bir şey var mı ki acaba?”

“Yok canım, her zamanki, ekstreler, faturalar vs. vs. işte” ve Fatoş Hanım odadan çıkmadan dört beş yeni ip dolanıvermişti bile ince bedenine.

“Son ödeme tarihleri... Telefon gecikme zammı... Eyvah, araba!”

Bir anda ucu arabada sonlanan ip gerginleşiverdi. Sarsıldı oturduğu yerde. Telefona sarıldı hemen.

“Merhaba, araba taksidini hesabımdan otomatik olarak çekmeniz için talimat verecektim. Evet... Evet... Veriyorum hesap numarasını...”

Dosyalar gözünün önünde büyüüp duruyordu sanki. Ne demişti patronu?

“İki gün demişti zannedersen” diye düşündü bir yandan hesap numarasındaki gereksiz onlarca numarayı birbirine karıştırmadan okumaya çalışırken.

“Annemi de arayıp havale yaptığımı söylemeliyim.”

Artık hangi ipin gerginleşip hangi ipin gevşediğini takip edemiyordu. Ekstre ipleri, fatura ipleri, dosya ipleri, aile ipleri hepsi hepsi birbirine dolanmış gibiydi.

Telefonu kapatmasıyla yeniden çalması bir oldu. “Alo!”

“İyi günler Ferit Bey, ben Timur’un öğretmeni Asuman Hanım. Öğlunuz bir kez daha geç kalırsa bu kez sizinle değil müdür beyle görüşmem gerekecek. Takdir edersiniz ki bursa ihtiyacı olan birçok öğrenci bulunmakta ve bunların arasında derslere devam etmekte problem yaşamayacak pırlanta gibi çocuklar var. Oysa Timur’un yalnızca bu öğretim döneminde geç kaldığı günlerin sayısına bakacak olursak...”

Timur’a uzanan ip masaya yapıştırdı başını. Dosyaların ipi onu kaldırıyor, Timur’un ipi ise geri-singeri vuruyordu başını tahta masaya.

“Ah Timur ah, ah...” diye düşünürken bir yandan da “Haklısınız hoca hanım...”, “Bir daha olmayacak hoca hanım...”, “Bizzat ben...” ile başlayan cümleler kurmak durumunda kalıyordu ara ara.

Telefonu kapattığında belindeki iplerin etkisiyle açık denizde fırtınaya yakalanmış gemi misali bir o yana bir bu yana sallanıp duruyordu. Yapması gereken yeni yeni işleri, ödemesi gereken yeni yeni faturaları hatırladıkça eklenen ipler için artık belinde yer kalmamıştı.

“Badanacının parası... Telefon arızayı aramalıyım... Timur’un dersane parası...”

İpler kollarına, bacaklarına ve boynuna dolaşıyor, giderek hareketleri kısıtlanıyordu. Neyi önce düşünüp, nereden başlaması gerektiğini şaşırılmıştı artık. İplerin devinimi onu koltuğuna mıhlamıştı.

“Evet Hulki Bey. Hemen gelseniz iyi olur. Evet efendim. Az önce oradaydım. Bekliyorum efendim.”

Fatoş Hanım ahizeyi elinden düşürüp soluğu Ferit’in odasının önünde aldı. Hulki Bey bunca işin arasında onu uğraştırdığı için Fatoş Hanım’a söyleyerek yerinden kalktı. Pahalı köselelerin parkede çıkardığı tok sese kulak verdi diğer çalışanlar. Ve meraklı göz çiftleri takip etti usulca Hulki Bey’i Ferit’in odasının kapısına kadar.

“Evet Fatoş Hanım. Umarım gerçekten dediğiniz kadar önemli bir durumdur bu!”

Fatoş Hanım tir tir titriyordu. Sinirli hareketlerle gözlüğünü düzeltiyor, bir yandan da kekeleyerek konuşuyordu.

“Evet... Evet Hulki Bey... Anlam... Veremedim.”

“Durun bakalım.”

Ağır ağır araladı kapalı kapıyı Hulki Bey. Neredeyse tüm ofis çalışanları arkasına geçmiş bir şeyler görmeye çalışıyorlardı. İçeriye girdiklerinde onları karşılayan masanın başındaki karman çorman bir ip yumağı oldu sadece. Dikkatli bakanlar ipten kozasının içinde kımlıdayan bir çift gözü de fark etmişlerdir belki. Kim bilir... □

Birkaç saat sonra...

söz cinayet gibi çekiciydi

kent süngü yarası almış acı akıyordu
kurum gibi ağlamalar geliyordu sur içlerinden
fotoğrafların çığlıkları caddede birikmiş
ve sloganları bitmişti

iki adam duvarlara kostik sürüp
afişle kapatıyordu kentin sızısını
suyu allahın elinden almışlardı
/su parayla satılıyordu
ben afişe bakıyordum

(afişte kız erkeğin beline arkadan sarılmış
açmıyordu ellerini
yüzünün yarısı yoktu)

çiftçi karılarının böyle afişler hiç görmedikleri
için helak etmiştim kendimi
okumaya geç kalmıştım ingilizce bilmediğime üzülüyordum

erkeğin çerkez olduğunu düşünüyordum
mersin'den artist çıkmaz diye diretiyordum kendime
siz şimdi göksel arsoy'a ağırlı der misiniz

bu hem kör hem zenci olmak gibi bir şey

fotoğrafların çığlıkları caddede birikmiş
ve sloganları bitmişti
ben şaşılacak kadar ekmek kokuyordum bankacılara
sahtekârdı bankacılar
karılarının elleri bacaklarından güzeldi
paraları gibi sevmiyorlardı çocukları
askere gitsin istiyorlardı
cemselere dayamışlardı sırtlarını

sarıkamışlı fotoğrafın çığlığını tanımıştım
 üstünde kar ve orman sessizliği vardı
 tam yanında koyu rujlu kadın fırça bıyıklı adamdan
     korktuğunu gizliyordu rujan çantasına
 bir salı yalnızlığıydı /tütün kutsal nurdu
 ışığın gözleri önünde sevişmezsem burnum kanardı
 anlıyordum trak diye kaba etlere soyunan
     o copların gözetiminde olduğumu
     sevişmiyordum
     omzumdan öpecek sevgilim yoktu
 tütünsüzdüm
 fotoğrafların çığlıkları caddede birikmiş
     ve sloganları bitmişti
 kalın gözlüğünden sırık gibi uzun bakan adam
 -ben yozgatlı'yım mevsim değişsin istiyorum
 dizimiz dirseğimiz sıyrılacaksa bu hapisten
     kaçarken olsun- diyordu
 söz cinayet gibi çekiciydi
 adamın elinde eşarbına ağzını gizleyen bir gül vardı

memelerini pis adamlara sunan kadınlar önlem alıyorlardı
     akşam sofrasında sevişmelerine
 onurlu anneler karanfile giriyordu alana
     oğulları kayıptı
 onların akşam sofralarında bir iskemle hep boştu
 beklenen gelmezdi tabağına tuzboran gözyaşı konurdu
 tarihçiler gündüz gözüyle korkuyorlardı
 it gibi sinmişlerdi
 dağlara sakladığımız ağustos'u ihbar ediyorlardı panzerlere
 polislerin üç gözleri vardı birinin adı g-3'tü
 ve hayatımın gülkanı arkadaşlarım ölüyordu
 gün bitiyor şairler öpüyordu
 kerime nadir gibi ağlayan kadınları

çini mürekkepli kalemle göğsümü kuşlara imzaya açıyordum
     bütün şairler cehenneme gitsin diye
 yine de kentli firavunların karşısında
 şiire bulaşacak kadar haindim

aklım yolcuydu
 seyit rıza'yı geçip babek'e varmıştı
     osmanlı'ya kadar siyah ağlamıştım
 hiç kimse polis otosunun üstündeki
 mavi ışık kadar üzgün değildi

dünyalı bir cilt vardı yüzümde
 alnımda pirinç gibi beyaz bir emek
     kirlenmedim
     kirlenmedim
 o çocuklardan ölmek üzere ayrıldım

ankara yüzünden intihar ettim

Giz'li Anlatı

Umut Y. Karaoğlu

“Çağlar öncesinden kalma, yaşam yeryüzünde filizlenmeye başladığından beri tüm doğumlara, ölümlere, iyiliklere, zulümlere tanık olmuş, her taşında bilgelik yüklü bir köprü dikiliyor tam karşımda. Ve altından bir nehir akıyor bedenime doğru; zamanın başlangıcından beri, tüm pislikleri temizlemek için, sonsuz bir sabırla akan, en saf suya sahip, büyüü bir nehir... Nehrin üstünde hayaller dünyasını bile çoktan terk etmiş, o güleçyüzlü, ilk balıkçının kayığı yumuşak devinimlerle sağa-sola yatıyor. Ve kayığın içinde, her canlıya yaşama şevkini aşılayan, uçlardan uzak o huzurlu ezgiyi ilk günkü heyecanla çalıp duran, yarı tanrı yarı insan bir kemancı oturuyor; üzerine köprünün gölgesi düşmüş... Nehrin iki tarafında, her türlü yaşantıya gebe çayırlar sonsuza doğru uzanıyor... Ve hepsinin üstünü örten sis perdesi... kimi zaman her şeyin sadece birer kareli olarak görünmesini sağlayacak kadar yoğun, kimi zamansa renklerin geçmesine izin verecek kadar ince bir gizem kaynağı...”

Zamanın ötesinden gelen bir sahne var ruhumun derinliklerinde. Yalnızlığımın köşeleri yüreğimin en hassas bölgelerine batmaya başladığında ya da varoluşun karanlık tarafına bulanmış düşünceler boğazımı sıkarcasına başıma üşüştüğünde, tüm karamsarlıkları uzaklaştıran, tüm pisliklerden arındıran bir güneş gibi usul usul beliriyor göz kapaklarımın ardında; kendimi gönüllü bir teslimiyetle ellerine bıraktığım bir sığınak, bir kurtarıcı oluyor bu düşsel mekân. Kimi zaman da, kendimi yaşantıların o gelip geçici parlaklığına kaptırıp, amaçsız, anlamsız bir et parçası olarak savrulurken haz rüzgârlarında, bir şimşek gibi çakıyor gözlerimin önünde, ve yüzeysellikte boğulan benliğimi hatırlatan, silinmeye yüz tutmuş sınırlarımı gösteren bir haberci oluyor, bu; hissedişlerimin en pürüzsüz fısıltısı...

Varlığımın anlamı orada, derinlerde gizli biliyorum; düşüncelerle, mantık oyunları ile sınırlar tayin ederek değil, yoğun bir sezgiyle biliyorum bunu. Ve bu bana bir ‘neden’ sağlıyor; gündelik yaşamın saçmalığı karşısında zihnimin uyuşmasını engelleyen, doğaya ve yaşam döngüsüne çevrilmiş bakışlarımı dirimsellikte dolduran derinliği

katıyor hayatıma. Hiçbir zaman sırrımı ele geçirme hırsına kapılmayacağım kadar kutsal, beni kendine hapsedemeyecek kadar ağırbaşlı bu içgörüyü aramdaki bağın farkında olduğum zamanlarda, çevremdeki her şey tanrısal bir ışıla parlamaya, daha bir gerçek gözükmeye başlıyor. Kelebeklerin ebruli kanatlarındaki gözlerinde o hüznü sevgiyi, kanat çırpışlarında ölümlülüğü bir armağanmışçasına kabullenişlerini görüyorum. Güneş, köpekleri susturup kuşları davet ederken sahneye, ya da yarasarlar ‘alacakaranlıkta sessiz çığlıklar’ isimli şarkıyı söylemeye başladığında, bu ezeli orkestranın bir parçası olduğumu duyumsuyorum ve nefesimle, kalp atışlarımla ben de katılıyorum yaşamın çoşkulu senfonisine. O zamanlarda biliyorum ki, eğer birinin dudakları titriyorsa ölümün kapısından geçerken, başka bir yerde de bir bebek doğumunu kutluyor aynı, titreyen dudaklarla.

Ne var ki her şey gibi, iç içelik bilinciyle, birlik hissiyle geçen bu tozpembe günler de sonsuza salınmıyor, sönüp gidiveriyor günün birinde. Ve ben kendimi, birbirlerinin gözüne en rahat nefretle bakabilen, sokakta kendi kendine söylenerek yürüyen, hâlâ o ilk günahın vicdan azabıyla kıvranan insanların ortasında buluveriyorum. Yaşamın kötücül yanları yayılırken içimde, bir kedinin ağzında titreyerek can veren küçük bir kuştaki güzelliği görememeye, avuç içlerimdeki terin uzaklardaki bir çiçeğe can vereceğini unutmaya başlıyorum. Ardından ya kurtarıcımı bulma umuduyla salıyorum ruhumu karanlıklara ya da savuruyorum bedenimi görüntülerin o yapay parlaklığına. Ta ki, her seferinde aynı toylukla düştüğüm bu bataklıktan, o sahnenin yardımıyla kurtulana dek.

“Köprü, ona sabırla bakıp incelediğimde bana her şeyi anlatmak için orada duruyor hep. Nehir, bıkmadan usanmadan içime akıyor ruhumu ferahlatmak adına. Ufka doğru uzanan çayırları seyrederken, kemanın eşliğinde huzur dolu hayallere dalıyorum. Ve kayık, akıntı eşliğinde bana doğru ilerliyor; her kalp atışımla ilk yerine geri dönüyor... Sis... Kayık beni aldığı anda da orada olacak.” □

uçan ayna

yine yağmurlar geçiyor çocukların omzundan
yine kuşlar ve kısa baharlar
boz bir grinin yaşını alarak ahşap evlerden
ve kuru topraklardan açlık gibi

yaşımda gün var gözlerini unutan zaman
gecenin sesinde trenler otobüsler
ve ağır kokular sanki yıl geçiyor gözden göze

en az kaç yıl kaç mevsimle büyür ya da küçülür
sözcüklerle dilimiz tavan aralarında
paslı fotoğraflarda dalgın ve uykulu saatler durur
pazarlardan pazara

*hangi dağ aldatmış başındaki dumanı
hangi sis unutmuş taşların sesini
hangi kent türkü söylemiş sokaklarına
sokaklar hangi çocuklarla göçmüş kuşların toprağına*

zaman dimdik duruyor pencerelerde
yolunu aç aa yoruluyor kapılar
saçlarım uzuyor su oluyor makasların sesine
yaşımda gün var aklımdan geçiyor uzun harfli aylar
nehirler uzun caddeler kısa
demli bir çağda
kalın yazlarla gidip geliyor sesim

duvara yapışan yangınlarla geçerdi kalp en kuru vadisinde yeşil uzanır
bir ot gibi ellerine hep çocuk hem çocukça uzanır içinden içime ama
hep ayakta

sözcükler büyür gözlerim küçülür cam diplerinde
dalgın ve uykulu saatler çalar çocuk kapılarımı
rolü olmayan bir pencereden adım çağrılır
geceleri boğazı oyulan nefesime sıfırdan başlarım

harezmi

sıfırın günahını taşıyan arsız

tarihe bir figürün saçlarıyla dokunurum
kalın çizgiler ve beyaz tozlarla susan ellerin parmaklarımı çizerim tahtalara
mavi ve tükenmez mürekkebin kâğıda düşen gölgesiyle ağırlaşır belleğimde
uzak uzak
uzak sayfaların tozunda tanıdığım renklerle
bir eşikten bir sınıfa geçerim
bir dilden bir odaya çizgili kareli ve sarı defterlere
boşluklarına uzandığım kitaplara dökülürüm
kitaplara ve defterlere

ev uçuyor silgi ve kalem
sıfır nasıl uçar aynada bana göster baba

Elifli Sadi

Uyandı Sadi
Korku düşmüş yüreğini okşadı
Bu en siyah harfin noktasıdır dedi,
Elif, dedi.
Sustu.

Güle öykünürken kan tüküren
Garip bir madendi ağzı

Dedi:
Neye karışacağını bilir
Kanamak için yörünge daraltır
Galibardadır okum, kırmızıdan yapılmıştır

Dedi:
Son bir bakışım var ona hediye
İslanmış şöyle, işte böyle hüznü
Alayına isyan. Kalırsa Sadi.

Dedik:
Şimdi güller var ve yasemin hâlâ kokuyor
Opium zamanı henüz gelmedi
Aşk henüz limana çekilmedi
Hâlâ şarap içiyor, hâlâ âşık olabiliyoruz, ne mutlu

Sadi uyudu.

Dedik:
Bahtın açık olsun ey Sadi,
Rüyanın gemisi kıyıya yanaşmasın hiç
Uyu ve o karanlık harfe, o Elif'e git, git hadi.

Arzu Çur

yalnızım söylemeye dilim varmıyor gözlerimden akan yaş konuştuğum sayılsın!

sesini saklayıp duran insanım
gittikçe acılar bıraktım geride
yağmur altında ıslanan ağaç kaldı

oturduğum balkon anıların
mezarıdır olsa olsa yola bak
kim geçerse geçsin yalnızdır

kim odalara kapansa keder
doluyor içime pencereyi açma

kitaplar öylece kaldı masanın
üstünde yarım bardak su
hep boş yanını gösterip
duruyor gözlerimin içine
bakarak sorular sorma

yaşadığımı sandığım her şey artık anı
solmuş fotoğraf belki kırmızı zambak
yanımda götürdüğüm ne vardı

ben bütün valizleri unuttum geldim
yağmur yağıyordu soğuktu

buralı olmadığım doğru
doğru arkamda bıraktığım
şehirler beni hiç anlamadı

yalnızım sol bacağım
derin sızım sen sürüklen dur

hayat yarın sana gelicem
ölücem kapında sen bunu anlamazsın

ben anlarım yalnızlık böyledir

ömrüm çoktandır dağ başı
ulaşmaya çalıştıkça tökezliyorum
gece gündüz odalar hep sessiz
tek yağmur yağıyor kimse gelmiyor
gelmesin insanın acısını insan çoğaltır

yalnızım söylemeye dilim varmıyor
gözlerimden akan yaş konuştuğum sayılsın!

27 haziran 2005, cırlavık

EV DEN UZAKTA YA DA KAYIP

Karanlık inmiş bile
Tuhaf bir sessizlik
Cırcır böceği yok
Otlar hışırdamıyor
Bozuk gen saati

Ayağım bir taşa çarpsa, takılsa
Rüzgâr değse yüzüme hafiften
Yalvarsam suçluluk çiçeğime açsa içimde
Korksam biraz uyarısız havadan

Işık yok
Babam yok
Artık bir motor sesi beklemek garip kaçacak
Yalnızlık da hissetmiyorum.
Sonsuzluk demek abartmak olur
Kayboldum belki
Ağlamıyorum.

Ekmek yok
Acıkmadım.
Kaçmak imkânsız.
Belki belki çıkar gelir biri
Babam gelsin. Babam gelsin.
Böyle dümdüz yatıyorum.

Hakkı Engin Giderer

OYUN II (dû-şeş)

(Aylardan Eylül... puslu bir hava... yangın yerinde tavla... zar tutana ceza!)

I

Keskin bir sızı gözlerinde
Ha deldi ha delecek
Göğün ipek örtüsünü...

Kendisine ağlayan zavallı beşer
Tasından taşarken yaşın
Unutma!
Top tüfek altında ölüler
Ah! binlerce kez toprak üstünde ezildiler...

Ömrümden ömür hanginize yeter!..

II

Gamsız bir yakarış sözlerinde
Ha tuttu ha tutacak
Bedduası ezberlenmiş bestelere...

Kazandıkça kaybetmeyi seven kumarbaz
Ahu zârımdır hep dû-şeş
Yine de susma!
Yazılsın adın sahipsiz mısralara
Ki kaybolmasın mezar taşın

III

Ve ruhum
Çıkmadan önce benden
Üç kere lanet et
İçmediğim suya!
Yolumdaki taşa!
Sudaki sahte halkalara!

(oyun bitti, takvimlere geçti kayıtlar... dünyanın tüm yağmurları birleşin! Artık on bir ay var...)

Eylül Hicran Polat

Makas

Burçin Özdeş

Çapkın bir samyeline bırakıp ilk kıvrıcık, simsiyah saç telimi, şu memur kılıklı, sümsük adamın omzuna konduruversem. Biraz daha zorlayıp, yoluk yoluk sağa sola, şu utanmaz kiraz ağacının çırılçıplak dallarına, adaklar adayıp asıversem. Yok, yok. Bir makasa sarılıp, bu işi kökünden mi halletsem? Az evvel şuracıktaydı, nereye kayboldu şimdi burnum. Küçük, sevimli, kalkık burnum. Yok işte, bulamıyorum! Acıkıp girdiğim pıdecide sümkürüp durduğum mendille beraber atmış olacağım bir yerlere! Oysa ne kadar güzeldi benim burnum. Tıpkı yolunası, kıvrıcık saçlarım gibi. Daha bu sabaha kadar ne de güzel görünürdü gözüme hepsi. Yok, artık hiçbirisini istemem! Yüzümü silsin isterim poyraz. Yüzü olmayan bir kadın olmak isterim! Daha bu sabaha kadar ne de severdim ikisini de! Bu sabah, ta ki neden annemin, sırma düz, sapsarı saçları, deniz mavisi gözlerine rağmen benim bir gece kadar karanlık oluşumu bir tokatta kavrayana değin. Neden çocukluğumdan bu yana, her sabah, bu sarışın kadının, kıvrır kıvrır saçlarımı kopartacağına, saatlerce taradığını, üşenmeden taradığını anlayana kadar... Defol! Diye bağırdı. Defol git o kara çiyana. Kalktı, kapıyı çarptı, gitti babam. Gözlerim kalsa da olur. Nerede bu Allah'ın belası makas? □

kırık düş

nar çiçeğinden elbise diktim
toprağa düştüğünde
cemrelerinden önceydi baharın
çok zaman geçmişti üstünden - su
yalandı ilk benim yüzdüğüm

kim korkar hain kavak yellerinden
ağırırken iki ciğerimin ortası
derman bulacakmışım ha
efkâr dağıl! su yok sana
içtiğin yalandı

eskici!
bu yürek kaç leğen?
eder miyim üç şişe
nar çiçeğimi toprağa düşürdüm
önce cemre kıskandı
sonra bahar - şişeler döküldü
bir ufak kapıp geçtim karşıma
'beş para etmezsin'
ya elbisem?

sonbahar irili ufaklı kuşlar kaçırırdı bizim oralarda
çatılar boş kalmasın diye
dumandan kırlangıçlar düşünürdük

hepsi yalandı...

hakan sürsal

geç yol

*neyiz ama keşke olmasak hiç
diyebilecek cesaret değil*

düş bir an yırtıp takvimden sıkıyoruz irinlerini sıkıntının
yine boş içi ama tangırıyor işte delilik, uyansak
nerede açılmalı başka başka dünyalara göz diye
kesikli beyaz çizgilere ve gerilmiş suratlı yaratıklara emanet can,
ki delinmiyor sıkılırsa ne denli çıkmıyor bir gıdım hayat
aba dokunmuş postundan çağın, yarın başka uzaklarda
delilik damlamış ellerimizde bizim anıların izi var
siktirip gidenlerin esansına gömüyoruz onu da
onu da paylaşıp iyice mülkü yıkıyoruz, yalıyoruz kötücüllüğü
içtiğimiz beş on bira kustuğumuz kaliteli kin
öğrendik bağlayan organizmayı makro kimyaya sövmeyi
şimdi, o kinden yontulmuş ayakta duran'a sunulmalı şükran.

bağışlayıp hep korumasız bırakansınız
sarı saklayın bizi bari bir kere örtün sonsuzluğunuzla yollar!

3 şubat '06 / görükle

şakir özüdoğru

FUSION YA DA Bİ' TEKLİK SEN KİMSİN?

Duygu Güles

Oturalı beş dakikadan fazla değildi. Yanımda taşıdığım acı limon yeşili çantadan bir sigara çıkarıp, dudaklarıma kıstırdım. Çakmağı aramak için, çantanın ekseri tütün ve bir sürü zamazingo dolu dibini yokladım. Çıkarıp yaktım. Acı limon yeşili çantanın fermuarını çekerken, çevreme bakındım. Şehrin işlek caddelerinden birinin hemen kıyısındaki bir limon ağacının, dibini dört tarafından çevirmiş koyu yeşil boyalı; alışverişten yorulanların, yaşlı adamların, civardaki seyyar bakışlı satıcıların [ekose gömlek giymiş bir şemsiyeci, beyaz göbekli bir sigaracı, ilerdeki büfenin gençten yamağı] ve en mühimi birini bekleyenlerin soluklandığı bank benzeri bir yerde oturuyordum. Ağaç, bank, çanta yeşili kamuflaj üçgeninde kolayca kendimi unutturabileceğimi düşündüğümde olacak, otururken hiç tereddüt etmemiştim. Kulağımda, vapurlar'ın megafonundan duyulan "sen kimsin?" nağmesi, acılı musakka gibi bir alçalıp, bir yükselirken: ...ve gemi gidiyor'du. Önümden geçen kalabalık gel-gitli bir nicelik arz ediyor, kaplumbağanın başası yavaş yavaş kırılıyordu. Kıyısında durduğum, hafif yokuş işlek caddeden arabalar, iş çıkışının gazını egzozlarından dışarı salıyordu. Gelen geçene aralarından birini bekliyormuş gibi bakıyordum. Bekliyordum.

Şehrin bu tarafında oturuyordu. Belki şu an evindeydi ve önümden geçme olasılığı sıfırdı. Fakat belki de, işten yeni çıkmış, birazdan buradan yorgun argın geçecek, beni görünce de yanıma gelecekti. Onu beklediğimi söylemeyecektim. Ne yapıyorsun burada böyle deli, diyecekti; ben de: hiç duruyorum, diyecektim. Onu beklemem için bir sebep olmadığını düşündüğü için soramayacaktı belki. Belki de onu beklediğim aklına bile gelmeyecekti. Evinde olabilirdi, ama alışverişe çıkması işten bile değildi, o zaman buradan kesin geçerdi. Ya da aşağıdaki birahanelerden birinde içmek için evinden çıkacaktı. Belki onun da canı sıkıncı. Evindeyse neler yapabileceği hususunda uzun bir liste yaptım o sırada: Yemek pişirmesi, yemesi, içmesi, sarması, işemesi, sıçması, banyo yapması [duş alan biri olması olanaksızdı], televizyon seyretmesi, okuması, yazması, otuzbir çekmesi [osbir derdi], evi temizlemesi, camdan bakması, pencereyi açması - kapaması, telefonla konuşması, aval aval durması, hepsi teker teker bitince ne olacaktı? Belki uyurdu, belki de birkaç ahababı gelir, onlarla laflardı.

Belki bir sevgilisi vardı, ya şimdi o geldiyse, o zaman evinden çıkmazdı bu gece. Ona yemek pişirir, sonra iki başına buğulu kokular arasında yemek yerler, iki kadeh bir şey içip sevişirlerdi. En kötü rutinlerin bile rutin gelmediği zamanlardaydı belki. Bu düşünce canımı yaktı. Belki de evinde sevgilisinin gelmesini bekliyordu hâlâ. Sevgilisi de çarşıdan ona içki ve biraz meyve ya da çok sevdiği tuzlu fıstıktan

[ki bence kuruyemişler içinde en karakersiz olanıydı tuzlu fıstık, neden sevdiğini hiç anlamamıştım ama onun sevmesi hiç de batmamıştı bana; ben bademciydim mesela, gerçi bu da beni ille de sevecek biri yapmazdı elbet] ahyordu şu anda. Bekleyişim, nenesini değiştirir gibi olmuştu. Şimdi sayısız gelen-geçen arasından sevgilisini ayırt etmeye çalışıyordum. Şu olabilirdi, ama bu olamazdı, şuradaki tam ona uygundu, belki ilerdeki elinde şemsiye olan kadındı. Kumaş pantolon giyen bir kadından hoşlanabilir miydi acaba? Bakarsın, sigara ağızlığı kullanan bir kadındı sevgilisi. Ne çok kadın vardı, bu kadar kadın arasında ona ulaşmanın imkânsızlığı burnumu sızlattı. Belki de bu gece eve gitmeyecek, sevgilisinde kalacaktı. Bu sevgili düşüncesi kafamdan bir türlü gitmiyordu. Halbuki ilk oturduğumda, onu da benim gibi bekler halde hayal ediyordum. Hem şu sevgili kelimesi de ne kadar eğreti duruyordu. Bu "sevgili"yi, hep orhan gencebay'ın şarkılarından çıkma, şişme-rujlu bir eşek zannediyordum. Sevgili, sadece orhan'ın ağzında güzel bir varoluştı, onun kadar hakkını vererek söyleyeni yoktu. Fakat bana gelesiyeye çöktan eşek oluyordu bu sevgili işte: Şişme. Rujlu.

Yanımda oturan biri daha vardı. Saatine bakıp duruyordu. Belli ki o da şişme birini bekliyordu. Ama onun beklediği tam bir beklenilendi. Gelmesi kesin olan bir beklenilen. Nitekim birkaç dakika sonra cep telefonunu çıkarıp birini aradı, gözleri dalgalandı. Demek ki, beklediği gelmek üzereydi. Geldi. Kısa boylu, şemsiyesiz bir kadındı gelen. Hemen kalktı yanımda oturan, sarılıp öpüştiler. Kadın: kuzucuğum üşümüş mü beni beklerken, gibi salakça bir giriş cümlesi geveleyerek adamın koluna girdi, beraber uzaklaştılar. Arkalarından bakarken üşüdüm, bir sigara daha yaktım.

Oturalı bir saati geçmişti. Hava enikonu karrarmış, işten çıkıp evine gidenler yerlerini gece adamlarına bırakmıştı. İki ayyaş önümden geçerken biri sendeledi, düşecek gibi oldu. Yanındaki ona güldü. Neden bilmiyorum, kalkıp gülen adamı bir güzel pataklama isteğim içimi bulandırdı. Fena halde içmek istedi canım. Ama buradan nasıl kalkacağımı bilmiyordum. Ya kalktığım anda buradan geçerse fikri bacaklarıma hükmediyordu. Geçmesi için olasılıklar azalıyordu. Belki sigarası biterdi de almak için evden çıkardı. Ama neden buraya kadar yürüsündü ki, sokağının bakkalından alıverirdi bir paket. Gerçi zulasında muhakkak fazladan bir paket bulunurdu ya.

Acaba birinin onu böyle beklediğini bilse sevinir miydi? Belki de o, hep beklenilendi ve bu yüzden fark etmezdi. Belki arka sokaklardan dolaşarak evine gidiyordu, ya da hava serin diye bir taksiye binmişti. Taksileri seveceğini hiç sanmıyordum. Araba... acaba arabası var mıydı? Arabası varsa,

önümden geçme olasılığı, gittikçe samanlıktaki iğne kadar güdük kalıyordu. Hesaplamaya çalışıyordum: Şehrin bu noktasında onu görme olasılığım binde bir miydi, on binde bir mi? Bunun hesabı nasıl yapılırdı, bilmiyordum. Belki ilerdeki ağacın altında otursam binde birdi de burada oturduğum için on binde birdi. Belki de yüz binde birdi de ben ihtimal vermiyordum. Zaten, on binde birle yüz binde bir arasında bir fark da göremiyordum.

Ekose gömlekleli şemsiyecisi çoktan tezgâhını toplayıp gitmişti. Göbekli sigaracı da evine yollanmak üzereydi. Belki bir birahaneye girer, iki tek atıp televizyon izlerdi önce. Sonra da sıcak yatağına... Kuzulu sevgililerden sonra üşüyüşüm aklıma geldi. İçimi kara bir hırka tabakası sardı. Daha ne kadar bekleyecektim? Artık önümden geçenleri ikinci defa görüyormuşum gibi geliyordu: Sanki dünyada iki saat içinde her şey yeniden başa dönüyor, eylemsizlik halinde değişiklik oranı gittikçe düşüyordu. Kalıp gitmeyi istiyordum şimdi, ama otuşurum gibi kolay olmayacağını düşünüyordum bunun. Benden habersiz çevrem, kalkışıma bir kılıf uydurmam için beni zorluyordu. Burada daha beter yorulduğumu düşünürken, önümden geçtiği ve benim onu fark etmediğim fikri beyin sapımı burdu. Birdenbire kalktım, gittiğini düşündüğüm yoldan hızla aşağıya koştum. Ne kolay kalkmışım yerimden, belki şimdi tam da oradan geçiyordu. Dönüp, ardıma boş boş baktım. Göbekli sigaracı, yolun kenarında şemsiyeli bir kadınla konuşuyordu. □

Ay çiçek

Ay çiçeği kollarımda açmaya başladı
gözlerim
başka dünyalarda yüzen
gümüş bir balıkla buluştu

sarı bir ışık doldu ruhuma
o kendisini korurken
yayıldığı ovaya düştü gün

ay kalpli gece
doğumu beklemeye başladı

inci kuşunun konuştuğu kristal dallar
dile geldi

dua mumlarından çıktı
sırta yükseldi
bir boyut kapandı

ay çiçek açtı bedenini
her yer büyülenmişti.

İdil Berf

yüreğimin yıldızı

gönül borcu'na

güneş kadar sevmiştim onu
her sabah yeniden
her akşam bir daha
ve gerçekten yoktu benim için
bir başkası
hiçbir zaman
olamazdı da

varlığı
yankılanıyordu varlığında
ve bir denizin dalgaları gibi
çarpıyordu yüreğim
sevdanın kıyısına

artık kesinlikle inanıyordum ki
yaşayamazdım ben
o olmasa
buydu aramızda geçerli olan
tek yasa

oysa her şey ne çabuk değişti
her şey
bir anda
dinelmekten yorulmuş bir yük hayvanının
dinlendirdiği ayağını değiştirmesi gibi bir başkasıyla
o kadar olağan
o kadar rahat
o kadar kolay
birakılabiliyormuş en katıksız aşklar da

ama asla
ne olursa olsun asla
yüzümün karargâhında topladığım bir manga gözyaşıyla
vicdanını teslim almak için
gitmeyeceğim onun yanına

ve her şeyden sonra
her iki tarafın da yitirdiği bir savaşta
yıkılmış bir yüreği yağmalamaktansa
komutan olurum kendi karanlığıma
sessizliğin surları arkasında

bilmiyorum
daha önce söylemiş miydim
ben onu güneş kadar sevmiştim

volkan hacioğlu

kara mih kilit alesta!

dünyanın tüm nöbetçilerine

1.

bir uykunun nöbetini tutuyordu
seyyar ve açılır ve kapanır
geceye doğru
kara mih kilit alesta!

2.

sırası değildi birdendi “birden”
aklı durdu bir akarsuyun kesik
tek başımıza iki kişiydik
gökyüzünün gözleri kapandı
ayla ayın etrafını sardı

3.

zamanın tarzisi
“bir sarkaçtan fazlasıdır zaman” dedi
örgün bir gece değıştiricisi

4.

“sıkıldım bu nöbetten” diyor deniz feneri
yerden göğe kadar haklı

saatlerce tek kişiydim anlıyor musun yani tek
bir korkuluk gibi ayakçı

hiç çekinmeden

ölü gözlü bir generalin karşısında klarnet üflüyordu yaşlı bir sokakçı

ve gerçekten ve gerçekten

“bu durgunluktan kurtulmam gerek” dedi bir duvar yanındakine
her bir dizem için iki saat nöbet tuttum fenerle birlikte

5.

bir taşlığın havalanıp inip yürüyüşünü izliyorduk bir taşlıkta
“dünyada sevinç vardır” diyerek koşturuyordu deniz hemen yanımızda

kara mih kilit alesta!

3 Mart 2006, İskenderun

Zafer Yalçınpınar

asude

yaşına bol gelen bir entari sırtında
 yürürken eteğinden dökülür çiçekleri
 gül kurusuna çalar ayak izleri
 içi buğulu sızar dışına
 ince ince işler göğe dönük göğsünü
 gün kucağında birikir; büyür mevsimler
 mevsimler büyüdükçe küçülür asude

kaçar henüz ten değmemiş zihninden
 tırnak içinde aşklara yatak serer uykusunda
 sol kolu uzanır çırlıçıplak
 diğerine, çatısından örtülüdür dantelin namuslusu
 solundan dışına baktığında
 sağ'ı kıpkırmızı orospu
 arada içine bakar kaçamak
 kolay yara alır doğasından çıplak olan
 bir elinde iğne iplik
 bir elinde kör makas
 keser-diker boylamasına göğsünü

/kendini yamayan kadınları yiyerek beslenen
 dikişi kekeme bir terzidir
 tepesinde arsızca sızlanan/

saklanır elleri ceplerinin kuytusuna
 terzi yüklenir açığına ağırlığınca
 asude: suskunluğu doğuştan solak
 değiş tokuş eder kendini kendiyile
 içinde çoğalan bir kurtlanıştır kalmak

gördüğü utanır görünen açığından
 (göz kapaklarında dikenler...)
 sol kolu çürür; düşer omuzundan

oylun pirolli

ça commence avec toi

gökçe polatoğlu

rakı eşliğinde.
müzik girer.
akordeon...

aklımdan geçenler. bir yerinden tuttum bu masalın. bırakasım yok. ve imkânsızlık beni o sahile götüren. orada oturacağım. kırmızıyla. masalları anlatacağım ona. sen hiç anlamayacaksın biliyorum. sular kesik. yalnız uyumayı sevmem. hayaletlerden korkarım çok. o dolabın üzerinde durup bana baktıklarını hatırlıyorum. hâlâ o dolabın üzerindeler biliyorum. yataklar değişti. evler değişti. geceler değişti. onlar hep oradalar.

merhaba. karabasanlardan bahsedip kimsenin canını sıkamam. saçlarım fönlü. gözlerimde sürmeler. en neseli maskem var suratımda. o gelecek.

aslında sevişildiğini düşünmek de içimi acıtıyor bir yandan. o sahile gitmemiz lazımdı. ölümü vereceğim sana. bembeyaz ölümü. simsiyah lekelerin arasından akıtıp kanımı... sen beni okuma!

mum söndü. sen gelmedin hâlâ. oysa bütün büyülerini sana yapmıştım. o kadar açtım ki. seninle hiçbir şeyin arasına girmedim. açık.

- yapamam.

- yapmalısın. ancak onu yiyip sıçtıktan sonra unutabilirsin. hadi ne olur uslu kız ol. bir kaşık annen için. bir kaşık baban için. ağzını aç. sen büyük bir kahramansın. yaptığın şeyi herkes yapamaz. evet. biliyorsun. - sen beni niye uyarmadın.

fanny fink. mezarında rahat uyu.

*bir kez olsun. son bir kez olsun âşık olmak istedim.
sesler! kulaklarım saçır oluyor!'*

aramamam lazım seni. aşkı dağıtmamam lazım. vücutlarımız bir ceset olacak. vücutlarımız bir ceset olacak! ölümü getireceğim sana. bileklerimden kanlar damlarken. en yakın arkadaşına sarılacağım. bembeyaz benimle. ölü bedenimi bırakacağım avuçlarına. ölümsüzlüğü bile yaşamış olan bedenimi.

sevişiliyor... beyaz ölüm! sen bunları okuma!

onlar bana bitkiler, zaman zaman da çiçeklerin taç yapraklarıyla dokundular...

önce o gece...

elimden düştü fincan yere. toprağın yedi kat dibine gömdüğüm ölüm, 25 parçaya ayrıldı. kollarım açık. bekliyorum. kafamın içerisinde tasnif ediyorum bildiklerimi-bilmediklerimi: doğum. biliyorum. aşk. biliyorum. gitmek. biliyorum. ellerin. bilmiyorum. sesin. bilmiyorum. çıkış. bilmiyorum. ölüm. biliyorum. gördüm. yıllar önce o fincanın içerisinde gördüm onu. incecik bir yaprak gibi titreyen ölümü gömmüştüm. çıktı yine, geldi buldu beni aşkla. köşeye sıkıştım.

onlar...

beklerler hep bizi... masa altlarında, kapı arkalarında. bütün iyi hisler ve kâbuslar bir arada. zamanını bilemezsin, baktığında bulamazsın, ellerinde tutamazsın. beklerler saklanıp... hobbitler gibi sessiz. bütün iyi ve kötü hayaller... mutlu hayaller kurarken suratlar değişiverir anlayamazsın. çünkü hepsinin geldiği yer aynı. hepsi aynı deliğe saklandı. yanlıs bütün suratlar.

*"Düşünde kendini bir kelebek olarak gören biri bir kez uyandıktan sonra, bir kelebek olmadığından ve artık düşünde, kendini bir insan olarak görmediğinden hiçbir zaman emin olamaz."*² □

¹ keiner liebt mich – doris dörrie

² ölü kelebeklerin dansı – hüsnü arkan

küçük defterler III

salih aydemir

aşına mekânlardan uzak hüzünlü yazgılar...

ilk saniyeler-dakikalar-saatler: amaçsızca atılan adımlar: kendinizi hiçbir yerde hissettirmeyen, hiçbir şeye uyum sağlayamayan adımlar...

geçmişe yatıştırılmaz bir acıyla bakan, bugüne ve geleceğe buruklukla katılmaya çalışan ve parya olmaktan duyulan korku...

gece götürülen insan güvende değildir...

kimliğiniz alınmış hayatınız başka bir hayata çevrilmiş ve yaşadığınızı iddia ediyorsunuz...

güçlüsünüz ancak haklı değilsiniz...

keşke yalnızca korku olsa!

okuduğunuz kitaplar, izlediğiniz filmler, dinlediğiniz müzikler, baktığınız fotoğraflar, resimler ve yüzler;

içinizden geçen gürültülerden çok dışarıdan gelen seslerin iniltileriyle ağırlaşan gövdeniz...

aklınız ve bedeniniz işgal altındadır...

(düşsel ve düşünsel gerilimlerinizi her türlü yöne çekebilirsiniz... yay kadar gergin oku kadar hedefsizsiniz...)

yağmur yağar, güneş açar; bayram provaları yapılır; tek bir kare atlamadan yavaş yavaş şimdi'den önceye dönersiniz...

cennetiniz geçmiştedir ve onu bulmaya çabalarsınız... ışıkların oyunlarına katılır, karanlığı çözersiniz...

yaptığınız yolculuklar ve karanlıklar daha da ağırlaştırır yükünüzü; geçtiğiniz/kapattığınız her kapıdan sonra başka olan bir şeylerin içindeymişsiniz gibi gelir...

çıktığınız ve indiğiniz her basamağın sizi hep aynı noktaya getirdiğinin farkına varamazsınız...

yerin neresinde olduğunuz önemli değildir...

"ne düşünebilirim?" sorusuyla boğuşur durursunuz... içinde savaş yeniden ve yeniden başlar; cehennemden payını alan bir iç savaş tutanaklarına takılır kalırsınız...

nereli olduğunuzun önemi büyüktür; ona göre uyum yeteneği geliştirirler...

dünyanızı yitirmiş hissine kapılır, sessizliğin kişiliğine eklenirsiniz... birden zenginleşme arzusu kaplar içini-zi... oyun yeniden başlar; benliğinize yeni uyarlamalar döşersiniz...

ruhunuzu adım adım gezdirirsiniz hücrede...

gözlerinizle sevdiklerinizin resmini yaparsınız duvarlara; gülümersiniz...

unuttuğunuz "özlemek" başlar; gülümersiniz...

ülkeler düşlersiniz, avuçlarınızdaki ter serinliğe bırakır... rüzgârı düşlersiniz; uğultularına gülümersiniz...

hem kazanan hem kaybeden taraf olursunuz; gülümersiniz...

üzerinize kilitlenen odayı, bir de siz kilitlersiniz içinize; gülümersiniz...

savaş romanları, polisiye ve bilim-kurgu romanlar gelir aklınıza;

sonu beklersiniz...

uykunuzdaki yumuşak ve sempatik sese karşılık yeni bir ses duyarsınız dışarıdan:

güm güm güm güm güm

"siz, çocuklar gibi davranmayı bilmezseniz, bilgelik sizi çocukluk evresine geri götürür." – paskal

sonunda alıştım yeni hayatıma, yeniden yazmaya başladım...

yazmak ve müzik dinlemek; ikisi de aynı şey; önce bir tepeye çıkıyorsun sonra hızla düşüyorsun... heyecan verici tıpkı carl orff'un müziği gibi...

sana bu kez aşktan bahsetmeyeceğim

tecrübe alıntısı içermeyen gezintiler; evler ve odalar, kuytularımızın mekânı... kapıları ılık bir dudak gibi karşılıyor bizi...

acıklı bir efsanedir yanılğı; aranan güvercinler değiliz biz...

sana bu kez müzikten bahsetmeyeceğim
insanların yazarken, müzik dinlerken ve sevişirken güzel olduklarını düşünüyorum...
hangi taraf için bağıracağını biliyor musun?..

sana bu kez şiirden bahsetmeyeceğim
yalnızca yaşlanıyoruz...
büyüdükçe küçüldüğümüz bir hayattan bahsediyorum; çatlak büyüyor, carmina burana dinlemeye devam ediyorum...
sana bu kez acılardan bahsetmeyeceğim
bildiğim gerçeklerin arasındaki boşluklardan yazıyorum; geceleri uykumu kaçırın müziğin peşindeyim...

sana bu kez düşlerden bahsetmeyeceğim
iflas etmiş özgürlükler, ziyan olmuş kaçışlar...
anarşist duygularımın neşeli bir başlangıç yaptığına nedense hep inandım, evet, neşeli bir başlangıç...

sana bu kez öykülerden bahsetmeyeceğim
hayat, maddenin romanı...
şair, yaman çürümelerin kurbanıdır...
kuşkunun tarihi savaştan önce başladı...
memelerin sisle karışık bir veda...

sana bu kez yağmurlardan bahsetmeyeceğim
büyümezsek küçülemeyeceğiz...
gülümse... hâlâ yaşıyoruz; kutlanmaya değer bir inat bu...

sana bu kez alkolden bahsetmeyeceğim
sonsuzluk bir kahkaha gibi başka dünyalar yaratıyor çekip gitmelere...
ellerim kirlendikçe burnumda yaralar oluşuyor...
her şeyin yarınla bir ilgisi var...

sana bu kez gitmelerden bahsetmeyeceğim
solucan hızıyla koşuyorum çocukluğuma; küf hastalığına yakalandım...
lenin öldüğünde eski kırk derece soğuk varmış moskova'da...

sana bu kez rakamlardan bahsetmeyeceğim
soru yaratmayan yanıt hükümsüzdür...
bir an unut estetiği: hikâyesini anlatmayan merak tehlikelidir...

babamın eve gelme saatleri değişti anne

sana bu kez yangınlardan bahsetmeyeceğim
her buluşma bir çarpışma;
insan hayatının çıplaklığı ile masaya oturmalı...

evlenme teklifi:

“küçük amadeus, imparatoriçe maria-theresia'nın huzuruna çıkarken kendisine iki prenses eşlik ediyordu. bunlardan biri, ileride fransa kralı ile evlenecek olan maria-antoinette idi. yavaşça yürüdükleri halıdan ayrılarak, ayna gibi parlayan döşemenin üzerine bastı. ama aniden dengesini kaybederek yere yuvarlandı. maria-antoinette hemen küçük yaramazı kucağına alarak, canının acıyıp acımadığını sordu. genç kızın boynuna sarılan amadeus, büyük bir ciddiyetle şunları söyler:
bana karşı çok kibar davrandınız, sizinle evlenmek istiyorum.” – requiem

“kiralık gece:

gecenin aklından şiir eksilirken yaşam aklına takılır şairin. bir yandan anlamı eksiltirken sokaktan üşür. kâğıt güneşten yoksundur ve acısını şaire kiralar.” – vk

“Nerden baksak kendini anlatıyor her şey.”

İlhan Berk